

Sessizim Yine

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Ocak 2018

Örtülü yaralardan sızan irin misali, yine cenin babında bir yüksünmeyi baş tacı bilip baş aşağı edilmekten gayri başakların sırtına dokunmaktan korktuğum şiir misali insanlar.

Şiirlerin de vebali şairlerin boynuna belki de darağacına asılı kaldığının da reveransı her şiirimi günlük yaşayıp anlık yazarken.

Kıtaların durağanlığında, atlas coğrafyaların feveran söylemlerinde ve kanıksanası hüznün bir ara durağı iken nakaratı kayıp şiirler ve şarkılar.

Yorgunların temas'ında hangi şiir ise yine göz bebeği şairin ve hangi endamlı yoksunluk ise kararan gözlerimde çakan şimşek misali, bir bir dizdiğim yürek kaçkını mizaç benzeri soytarı ahkâmlar.

Yüzükoyun ölmekse derdim, sırt üstü yaşamaksa özlemim ve arafta kaldığının da beyanı aslında nice med-cezir ile donanmış liman benzeri mekânlar yine yürekte asılı kancalara takılı duyguları ıskartaya çıkarıp inadına sırttan mizacına hayatın şerh düşmek göbeğinde şiirin.

Akşamların sükûtunda serili sensizlik belki gizemidir şehrin belki de kuytusudur ruhun sonra da gelir ve döver seni o deli dalgalar...

Uzun boylu neyi anlatacağım ki ya da kısa kesip meramımı nasıl dillendireceksin?

Şimdi sarıldığımsın.

Dünkü yalnızlığımın kuytularında sıradanlığımsın yine aşkı makber, yüreği cehalet yüklü bir sevda ile döşemiş ve gönül gözünde tufan misali o farkındalığımsın yine beni bana sunan ben özürlü düşlerimde, yakut ve elyaf süslerinde hayatın, bir damlasın çiçeğin özünde saklı; bir kayasın doğanın cefasını yüklenmiş ve bir katresin hayatın tutunaklarında yoz bir harf değil de bir roman tadında okumaya doyamadığım...

Günü uyutup da geldim gecenin koynuna.

Yüreği öldürüp geldim aslında ben bu saflığa.

Metazori hiçbir cümlem yok çünkü basireti bağlanmış bir masal değil bu.

Kayıtsız yüreklerin batılında efkâr basan gecenin niyazında saklısın.

Kanayan bir im kadar tehlikeli olabilirim.

Kanatan değil de huzur veren tüm sureleri aşk ile seziyorum, yol diye gidiyorum onca kıtayı ve gidip de dönmeyi beceremediğim şehirlerin istilasında nice şiirden birisin.

Kanıksadıklarım bir kulp da sen tak.

Ya da şerh düş her hissime ve beni suçla alabildiğine.

Közünde dünyanın ben bir inci tanesiyim.

Tepesinde Kaf Dağının soluk bir notayım yine dengine adaş bir sıradanlık ile denk düşmektense tezat bir yolculuk benimki yine gölgemden kaçan bir çocuk kadar da yalın ve seyrine doyumsuz o ikbalinde masalların kehanetler doğuran kalemde ne kadar alacaklı isem.

Rutinleri hiç sevmedim.

Sıra dışı yüreklerde sıra dışı aşklar kazıyan mezarıcı gibiyim şu sıralar.

Kazdığım çukurda hazır oldayım ne zamanki kopacak kıyamet ve öncesinde kehanet misali yorgun cümlelerden nasıl ki çalacağım seni sonra da koynunda şiirlerin imgelerle besleyeceğim bu aşkı.

Naaşını kaybettiğim ömrün kaçınıcı demiyse artık.

Gözlerimi alamadığım hangi renksen yine siyah özürlü hayallerimde seni ve pembeyi tepeye yerleştirdiğim ve ansızın yok olduğun tıpkı hiç olmadığını asla kabul etmemek gibi bir hataya düşüp hala kendimi kandırdığım.

Mızımızlandığım gün mü yok? Ya da bayat ekmeğin tadına dahi doymadığım o açlığın hicvinde ben bir yudum suda dahi boğulmayı becerirken.

Körüklü sancuların ara duraklarında; kayıp şehirlerin de istilasında yorgun bir şehir gezginiyim belki de ömrün çileli güzergâhında derviş misali yorgunluğumu pay ettiğim şaibeli aşklarında şairin biraz da sen gibiyim:

Suluk teninde ömrün; kuru dudaklarında yoksunluğun; kır saçlarında elemin ve gök gözlü annemin okuduğu dualarda bir acı tadındayım yine doyumsuz benliğin rükû ettiği bir sızıyım ve nankör bir

müptelasıyım ömürlük zevkleri yok bilmiş, ruhani aşklara da şerh düşmüş yine kendince ve kendince sevmeyi azap ötesi bir farkındalık ile evrene armağan etmiş.

Donanımlı bir sevda masalından sızan o kötü cadı.

Kara gözlerinden gecenin akan tılsımı yine bilinmez.

Bir kelimadan fazlası; bir katre acıdan çok fazlası iken sessizliğe eren yüreğin son yolculuğunda bir rubai tadında yine evrenin sessiz bekçisinden çaldığım o serenat yine rüzgârın ılık çalmaktan yorgun düşmüş dudaklarına sus payı bir söylem armağan ederken belki de hiç başlamamış yolculuğun tek yolcusu olma payesi ile eriştiğim son dem yine kayıtsız bir ruhtan arda kalan.

Delişmen fıtratında orta halli bir kinayenin iç yangınıyım...

Mücbir sebeplerden yandığım ve yalıtıldığım.

Teessüf yüklü bir cümleyim kiminin nazarında aslında yalıtılmış bir özneyim ve kayboldukça acıların teşrif ettiği, buldukça cevaplarını sorularını kaybettiği sonra da asal bir sayı olmak adına asaletinden vazgeçtiğim kocaman bir sıfırım ve içi boş cümlelerinden bıkkın yine iç sesinin bu yüzden derdi bağlaç ve imleçlerle sonra da kuru sıkı bir nokta ile yüzünde güller açan bir belirteç olma arzusunda.

Sokak aralarında yapılan kazı çalışmalarına her an düşme tehlikem var yine de; hayat sokaklarda, diyenlere deli gözü ile bakıyorum aslında biliyorum da onlardan biri olduğumu buna rağmen ayrıştırdığım ne ise ayrımcılığımı sorgulamadan bir tutuyorum kendimi hiç kimse ile.

Gıyabındayım bilinmez aslında derinlerdeki o tortuya gıpta ediyorum. Sen gel geç o yollardan, demlen acılarla sonra da her şey yolundaymış gibi çöreklen tümünün dibine ve h/içlendikçe açıyorum ve bile bile solacağımı suya hasret yaşıyorum belki de mazoşist varlığımdan taşan o esintidir rahmetin de benden esirgemediği acı ve tüm bağınaz, revnak açılımlar...

Kılı kırk değil bin yardığım bir yaşam aslında arakladığım mevsimlerle düş kırıklığı yaşayan dünyaya armağanım bunca duygu sarmalı sonra da boyut değiştirmekten aldığım hazzı sattığım satırlar: belki de bir yatıra nazire edip ölümüne yalnızlığımla gurur duyup yine hatalarımla dalga geçtiğim.

Bir musibet ısmarlayıp bin nasihati yok saymaksa suçum Tanrı nazarında bu sefer şükre doyamadığım nice yanlışımla yine başımın dertten kurtulmadığı yine de dertop olmuşluğumu yükleyip hatalarıma yeni kesirli sayılarla doldurduğum yanlışımla hanem.

Bacaksız bir cümleyim belki de belirgin bir zaafıla yazar sıfatına nail olsaydı insanlığı sorguladığım

bu da yetmezmiş gibi kendime kinaye yükleyip yüklü heybemden aşırıklarımı yine kendime sattığım ve attığım her adımın hesabını vermekten gocunmadığım/çekinmediğim o yerleşik düzenek.

Sicil numaramı ezbere bilmezken dünün kayıtlarında kazıntı yine rahmet yüklediğim cinaslı telefon numaraları hatta çocukluğumdan kalan sevdiğim insanların iskartaya tıkmış arabalarının plaka kayıtları.

Düşünceler ibrikten süzülürken kalan bunca tortu aslında ben gözden düştükçe kalantor bir ahkâm yüklenip kendimi çapraz sorguya aldığım bu sayede günahlarımı sevaplarımı ayıkladığım ve nihayetinde tek göz odasında mevsimin dirlik ve dinginlik yanlısı aklı evvel bir fani.

Bir rahlede uyuma isteğim belki de bir düşün perde arasında gerçekle yüzleşmekle gerçeği inkârın arasında gidip geldiğim.

Şimdi öksüzlüğümü mimleseler ve umarsızlığımı taksam yakama da boykot etmesem.

İçimin merdivenlerinde düşe kalka büyümeyi bile becermekten aciz sonra da yetişkin tavırlarında deliren isyanlarımı boykot etse Tanrı.

Usulca çörelendiğim haznemde, burnumun büyük olmadığını iddia etmesem de yana yakıla ölsem içim ölmeden.

Göklerde asılı kaldığım kadarım. İçimin radarında takılı kaldığım kadar ve de.

Benediğim nasıl ki yalan, benzemeden aynı olduğumu kim iddia ediyorsa çöksün dizlerinin üstüne ve haykırsa, gök delinmeden senenin son günü.

Kıpraşan ruhların asil taarruzunda, yenilgiye uğramanın verdiği hezimetle içime doluşan sessiz notalarca, rahvan yalıtımın nizamında bir gölgeden ibaret sessizliğimi tokuştursam meleksi dokunuşlarında nasıl ki İlahi coşkuyu içime çekemediğim değil bilakis çekincelerimi yok sayarken Yaratın, sanrılarımı uyuttuğum kadarım, demenin bile bir bedeli varken.

Başakların boyun ağrısına iyi gelir elem madem... aslına ihanet eden insanoğluna veryansın etmenin neresi yanlış?

Uyakların dibinde yeşeren heceler kadar da yalnızım. Kendinden başka sadece kedere bölünen asal/asil bir sancıyım... dolandığım kadarım ya da dolandırıldığım. Sevdiğim kadarım deme hakkım bile yok iken sevilmeğe müsait bünyemde ufak tefek kırıklar. Lal edildiğime mi yanayım yoksa lav ettiklerimin dökümünü vermez iken gün sonu iç kayıtlarımda atandığım değil de mecbur kılındığım üç beş makam belli ki dirliğin sonu yok belki dingin bellenen hücremde aslını ve neslini ihbar eden bir ölümlüyüm.

Çapraz sorgusundayım alacalı imlerin, tedirgin bakışlarında şiirin şaibeli bir şairim. Kinayeden dolan sabır atarım, yergiden yana delişmen fitratım, içimin uyaklarında da dolduruşa gelen acılı bir çocuk yatar. Ölü sanıldığıma dair bir rivayet dolaşır da durur göğün pervazında aslında inkârıdır göğün, iflasıdır sabrın, meramımdır da defolu yüreklerden içime buyur ettiğim ve yalıtılmışlığın kabridir aslında yazdığım her şiir.

Sessizim yine ve dudaklarımı okur Tanrı.

Yankısızdır beden dilim aslında seyrine doyamadığım, akımına kapıldığım bir isyandır içimin biten bataryasında ben köhne dokunuşları biriktiren ve yürürken el yordamı artık nereye düştüyse yolum...

Bir şiirin girizgâhında ya da gazabında, suretlerin sure sessizliğinde bazense çekinceler yüklendiği sonra da uyumaya saniyeler kala içime attığım dertlerin evrildiği kanatlı satırlardır ben yine bin bir gece masallarından çaldığımı gündüz rüyalarım transfer ettiğim: hele ki gözüm açık gördüğüm düşlere dair bir kehaneti de annemden duyduğum yine uydurma bir masal kahramanına özenip peşine düştüğüm aşkı çiftelerken içimin deli ve atıl yankıları.

Z/anları telaffuz edilesi ikircikli şarkılar kadar yalın seyrine doyamadığım...

Geçitlerin sunturlu küfürlerine dolanan dilim aslında kibarlığın son örneğini taşıırken uyduruk ve yanlı sitemlerin de teyakuzunda ben zincirlerimden boşandığımı asla dile getiremezken.

Meskenlerden zeminlere sızan bir ıslaklık belki de yaşların biriktiği değil de yüreğin inlediği ve ansızın irkilip ürkünç resimleri paramparça ettiğim.

Sıkıntım had safhada ve yeryüzünde tek merhametli kula rastlamamış olmanın verdiği hicabı kendine mal eden...

Körüklü öfkesinde evrenin, boca ettiğim sükûneti çoktan kaptırdım madem ve kümeslerin yırtık tellerine astığım kuş resimleri paralanırken hala nasıl oluyor da adil ve mutlu bir düzenden bahsediyorum?

Yolsuz kaldığıma delalettir her günün öfkesi: büyüttüğüm sabır çiçeğine döktüğüm can suyudur yine yüreğin halesi kadar göz alıcı o umut şarkısından taşan mutlu notalar ve esir düştüğüm paranoyanın da arka odasıdır ölüm.

İştirak ettiğim kadarım düzene: aslında uydurduğum masallara ben bile inanırken Tanrı'nın inanmadığına da noktayı koymuşken.

Gel-geç duygularımdan sızan yine de yitip gitmesine izin vermediğim dertli ruhum. Bir kayyummuşçasına her şiir, bir gölgeymişçasına her uzvum ve ben kokladıkça içimi, dışımdakinin baskısı ile infilak eden benliğim.

Reşit bir acım var madem eşit bir mutluluktan neden muafım?

Konuşma hakkım elimden alındı alınalı dudaklarımı okuyan kalemimle ettiğim hasbıhalden yansıyan en azından zamansız öfke nöbetlerimde ansızın boca ettiğim içimin kırıkları.

İçtiğimden değil aslında tüm olup biten bilakis içerlediğimi derlediğim gerçi kayıtsızlıktan alsam da nasibimi uyduruk bir hikâye olmadığımı biliyorum ve bu bana yeter de yine de yetinme duygumu ne zamanki azığa alsam Tanrı'ya verdiğim sözü de unutuyorum.

Yaşasın kötülük en azından ölüme az kaldı budur günü öldürme sebebim, budur dünümü dizginlemeden yarını ertelediğim.